

Magnus Jansson
Magnus Opus

VI. Juni

1/6 2008, drama:

Pappa talgoxe

Roller: Jag, pappa Talgoxe

Scenen: Mitt emellan holkarna.

Jag: Kom hit!

pappa Talgoxe: Jag har inte tid. Hjälp, nu tappar jag nästan den här masken. Vänta. Jag kommer tillbaka.

Jag: Så. Han har inte tid med mig. Vi har inte så mycket gemensamt även om jag tycker att vi håller på med samma typ av projekt. Skaffa mat till barnen. Med vissa skillnader naturligtvis.

pappa Talgoxe: Så, nu är jag tillbaka. Vilket liv och vilket kiv. Har du hört hur alla fåglar piper och kvider under sin försörjningsbörda i kväll?

Jag. Nej. Jag har inte alls tänkt på det. Jag tittar bara på dig. Och så tänker jag på min egen situation. Jag skäms lite över att bara sitta här. Det kan du aldrig göra.

pappa Talgoxe: Nej, så är det. Det är en fördel som ni människor har. Ni kan säga: Jag måste vila mig lite nu, älskling. Det gör aldrig vi. Vi bara håller igång med matningen. Det är så ont om tid. Jag vet inte om du har tänkt på det.

Jag: Nej, inte heller det har jag haft klart för mig. Men nu är nog min tid ute. Vi ses kanske igen – vid talgbollarna i vinter?

pappa Talgoxe: Om Gud vill. Ha det bra.

Jag: Ja, hej då.

1/6 2008, roman:

/---/

Vad fattigt vårt språk är! Vi har inte så stora möjligheter att variera oss som vi kanske skulle kunna tro när vi tänker på språket rent teoretiskt. Det är erfarenheterna som begränsar oss. Om vi inte gjorde några erfarenheter alls under dagarna skulle det gå lättare. Våra erfarenheter tynger oss. Vi nästan tvingas att uppehålla oss vid det som händer oss. Att bearbeta våra erfarenheter som det heter.

/---/

1/6 2008, diktsamling:

Vilket av naturorden?

*

Hur stora möjligheter har de
olika naturorden? I dikt är de
sedan länge kända.

*

Grönt, storm och hav är tre.
De tolkar många saker.

*

Hur är det med ask, lind och
bok? I sagorna, legenderna och de
halvmoderna dikterna har de sin
givna plats.

*

Sen kommer de hemliga. Vilka är de?
I värmeböljan dallrar de som hägringar i
törstens rike. Vi finner dem,
så småningom.

2/6 2008, drama:

Bergslagsgubben lagar mat

Roller: Bergslagsgubben, husets ande, en husfluga

Scenen: Hemma hos Bergslagsgubben i köket.

Bergslagsgubben: Nu fan. Falukorv och potatissallad.

Husets ande: Såja. Falukorv köpt på Konsum i Norberg och potatissallad. Ska den vara hemlagad eller ska den köpas? Ska det vara en sliskig fet och oljig smörja importerad från Fagersta? Eller tänker han göra den själv? Kan han det?

Bergslagsgubben: Potatissallad gör man fan själv, i Norberg.

(en fluga surrar kring huvudet på Bergslagsgubben)

Bergslagsgubben: Vad har vi för ingredienser hemma? Hm, fan vet. Bäst att göra en översyn.

(Han går till kylskåpet)

/---/

2/6 2008, roman:

/---/

Det var den största Hans hade sett i hela sitt liv. Han trodde knappt sina ögon. Men så kan det vara här i världen. Med en suck lade han tidningen ifrån sig och sträckte sig efter flugsmällan.

/---/

2/6 2008, diktsamling:

Kulturorden

1.

Artefakter. Som ett stoftmoln
över jorden virvlar de, lägger
sig till rätta och sjunker.

2.

Lekablock och cernitlera.
Leka och lära.

3.

Balustrad. Nyårsafton i väntan på
en punkt i tiden. Röd plysch och såna
där guldtofsar.

3/6 2008, drama:

Vi i femman

Roller: Sofia, Yaroslav och Ira från Gräsanässkolan i Tordyvla, programledaren.

Scenen: Tre barstolar på ett öde scengolv. De tre tävlande sitter på varsin stol och stirrar koncentrerat framför sig.

Programledaren (som bara är en röst): Välkomna till årets upplaga av "vi i femman". Jag tror minsann att dagens lag är en riktig "ryssfemma" fast de bara är tre stycken! Era namn är ryska, eller hur?

Ira: Både ja och nej. Visst är de ganska vanliga i Ryssland, men de förekommer lika frekvent i andra slaviska länder. Sofia är dessutom mycket vanligt i Västeuropa – även i Sverige.

Programledaren: Oj, oj, oj. "Frekvent"! Det var ett ovanligt svårt ord att kunna, när man bara går i femman och dessutom inte riktigt är svensk...

Yaroslav: Man kan säga att "frekvent" egentligen inte är så svårt om man är bekant med till exempel det engelska språket.

Programledaren: jasanya. Hur menar du då?

Yaroslav: Jo, det låter ju nästan likadant på engelska. Det skulle inte förvåna mig om det är ett ord med latinsk bakgrund. Jag tror det finns i franskan också.

Programledaren: Ja, hursomhelst. Nu är det dags för den första frågan. Ni känner till reglerna, eller hur? Så fort ni inte kommer på svaret åker ni ur tävlingen med huvudet före.

(De tre tävlande nickar)

Programledaren: Då börjar vi: Vad hette den mittback som gjorde självmål i division tre-matchen mellan Trelleborg och Landskrona den 16 april 1932. Jag kan säga som ledtråd att matchen spelades i Helsingborg som neutral arena...

Sofia: Spelade han i Trelleborg eller Landskrona?

Programledaren: Oj, där blev jag lite ställd. Det vet jag faktiskt inte... Om man tänker efter så spelade ju alla i Helsingborg – neutral arena...

Sofia: Det var faktiskt två självmål av mittbackar i den matchen – ett från vardera laget.

Programledaren: Jösses.

/---/

3/6 2008, roman:

/---/

”Bitrare kan inga vara än guds lilla barnaskara” tänkte han och grep tag i nästa vedklabb. Det började göra ont i armarna. Han var inte van vid hårt kroppsarbete. Och så tröttnade han så fort på allt nu för tiden.

/---/

3/6 2008, diktsamling:

Förbehåll och skrupler

1.

Det är värre i dikterna
med känslan att dölja

något med orden. Det
ligger i själva genren

att vara ”ärlig”. Hur
många gånger har jag
hört mig själv säga att

lyriken inte är fiktiv?
Det får jag äta upp nu.

2.

Det är omöjligt att skriva
något vettigt på det här sättet.

Utanför fönstret ser jag hur sommaren
vältrar sig i sina problem: Kom ut

och hjälp till, måla huset, klipp gräset,
skörda lagrarna, småprata med grannarna –

de har också behov! Men jag envisas.
Det är en gång så: Jag är med mig själv.

3.

Det är inte heller meningsfullt. Jag
börjar ana det: Att sitta så här och

smyga med ett ”skrivande”. Fy fan,
som Bergslagsgubben hade sagt.

Det försiggår ju inte ens i Norberg.
Det går inte för sig - i Norberg.

4/6 2008, drama:

Riva ned och bygga upp

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Jonas och Mikael har träffats på Mikaels lantställe för att fiska och umgås en helg. De har just kommit, det är fredag eftermiddag och de sitter med varsin öl ute i trädgårdsstolarna. Solen skiner och fåglarna kvittrar. Det är i juni.

Mikael: Jag läste recensionen av din bok i ***bladet igår. Det var väl positivt?

Jonas: Ja, kanske det. Tyckte du att den var positiv?

Mikael: Jadå. Det var ju både goda ord och lite förmaningar. Men så är det väl?

Jonas: Vadå ”så är det väl”? Det finns väl ingen lag som säger att man ska vara så där blaha-blah-balanserad som den där recensenten.

Mikael: Nej, kanske det.

(Det blir tyst ett tag. Jonas och Mikael tar en klunk då och då och Jonas vänder ansiktet upp mot solen och sluter ögonen. Mikael hänger med huvudet och lutar armbågarna mot knäna.)

Mikael: Det var något helt annat jag ville säga nyss.

Jonas: Mmm. (tittar upp och vänder sig mot Mikael) Vadå?

Mikael: Jag har ett problem på jobbet.

Jonas: Det har du väl jämt – hela ditt jobb är ju ett problem. Äh, förlåt – jag skämtar. Vad är det?

Mikael: Äh, va fan. Vi skiter i det. Nu njuter vi istället.

/---/

4/6 2008, roman:

/---/

Det var trummor och något annat ljud också. Längs hela Greek Street kunde man höra det. Lucien och David hade gått gatan fram och tillbaka flera gånger under eftermiddagen och det hade låtit på samma sätt hela tiden utan att de riktigt kunde avgöra vad det var. Ett bubblande - som om något kokade över, sa David vid ett tillfälle.

/---/

4/6 2008, diktsamling:

Sonettfragment

I

Nu brusar psalmen över brända fält
och alla hör i takt hur det är ställt
med kvinnorna som inte kunde sjunga.
Det kom ett ljud ur varje brusten lunga

/---/

II

/---/
Noteras aldrig våra bittra rop?
/---/

III

Ransonerna var knappa för de flesta
som kom till fältet för att slita hund.
Med små resurser kan man inte festa
ej ens i denna mycket fagra lund.

/---/

5/6 2008, drama:

I rollskogen

Roller: Clas och Siv som är på väg hem från kvällspasset på ett sjukhus

Scenen: Sjukhusparken, en grusväg mellan de höga lövträden. augustinatt.

Clas: Vad det är tyst. Jag tycker om den här årstiden. Det är stilla och tyst.

Siv: Hm, ja det kan hända att det är vackert. Men så sorgligt också. Nu kommer vi att gå in i det långa mörkret.

Clas: Ja.

Siv: Man vill ju göra uppror när man tänker närmare på saken. Varför ska vi stå ut med dessa växlingar? De här träden vet att de snart ska tappa alla sina blad och de ska förvandlas till bruna löv. Men de gör ingenting åt det! De bara står där tysta och högtidliga. Jag är så trött själv förresten att jag inte skulle kunna höja ett lillfinger åt någon. Så jag kanske inte ska säga så mycket. Men ändå. Uppror...

Clas: Jag förstår väl vad du menar. Men det finns väl någon orsak till det. Bristen på uppror...

Siv: Ge mig den orsaken och jag ska tystna för evigt.

Clas: Det kan jag ju inte förstås – men även om jag kunde skulle jag inte ge dig den. Jag tycker om att du talar med mig.

/---/

5/6 2008, roman:

/---/

Det konstiga var att det fanns två gator där samma människor bodde. Annars var allt ganska realistiskt. Men just det där var ju obegripligt. Om man tittade efter så såg man det tydligt; olika adresser men samma människor. De var exotiska på något bakvänt sätt där de gick på två ställen samtidigt och utförde sina alldagliga handlingar. De gick till jobbet, kom hem på eftermiddagen, lagade middag, gick ut och tog ett glas och på söndagarna gjorde de utflykter till ungefär samma ställen. Märkligast var att se dem mötas på en sådan söndagsutflykt – flanerande och när de möttes lyfte de artigt på hatten åt varandra. Samma människor som stod ut med att finnas i två uppsättningar. Det var verkligen bortom all sans och allt förnuft.

/---/

5/6 2008, diktsamling:

En variant

*

En blankverston som rinner genom mig,
har fått mig in på andra sorters tankar.
Det kan väl inte vara så att någon
har skojat med mig nu och tänker lura
sig till ett elakt skratt och sedan tar
tillbaka tonen plötsligt som den kom?

*

Det är en sorgsenhet som trotsar all
beskrivning. Jag kan nog gå ett tag till
i denna dröm om diktens paradisiskheter.

*

Se där, nu brast det! Fåglarna är mina olycks-
bröder: Nu tystnar de och vill ej sjunga mer.

6/6 2008, drama:

Boston

Roller: Ylva, Hans, Sanna och några till som eventuellt kommenterar då och då.

Scenen: Vid köksbordet i sommarstugan. Vevgrammofonen står och snurrar, gnisslar och knastrar. Men man hör ändå en ganska hurtig orkester exekvera.

Ylva (skriker från köket): Vem vill ha te?!

Hans: Jag, definitivt! Är det svart?

Sanna: Jag vet inte, det är ju sent...

Hans: Äh, va fan. En kopp rykande te. Det ska man ha, tycker jag.

Sanna: Kan du säga som bara sover och läser jämt. Vissa andra måste faktiskt både jobba och stiga upp för att ta tåget och åka....

Hans (avbryter Sanna): Ja, ja, ja. Det kan man ju alltid säga.

/---/

6/6 2008, roman:

/---/

Kontrollera dig nu för i helvete! Det kanske inte är så lätt för dig, men du får faktiskt försöka. Vi har inte haft den här gatan som barndom utan anledning. Det är inte samma sak att komma hit som vuxen och försöka splittra och få folk att tänka. Det finns en djupare visdom än den som du kan komma med utifrån, så att säga. Jag har till exempel aldrig ”tänkt”. Det var inget som vi lärde oss – det vi lärde oss var att överleva och att jobba för varje favör. Ja, jag säger favör får det var så vi uppfattade allt som gick rätt. När vi fick en matbit eller när chefen sa till morsan att hon kunde gå en halvtimme tidigare från jobbet. Den som är fattig är rik på favörer – de blir till myter, sånt som man berättar om och om igen. Ett slags mirakel som är inbyggt i hela konstruktionen.

/---/

6/6 2008, diktsamling:

Tillfälligt slut

*

Blankversen är tillfälligt slut. Kommer den
tillbaka på fredag? Vi får in mer senare i

veckan...

*

I tidningen söker jag efter ett speciellt ord.
Det kanske inte är det som passar in vågrätt –

men vågrått.

*

Här har vi aldrig riktigt funnit oss tillrätta på
andra platser där vyerna vidgar sig, som man

brukar säga...

7/6 2008, diktsamling:

Oden

I

Till Plikten

Vi har följts åt ett bra tag nu,
det måste vara många år.

Jag vet ju inte riktigt säkert,
när du blev viktig i mitt liv

men att du måste hyllas först
i boken som ska hysa mina oden

det vet och känner jag förvisst.
Kanhända finns det andra ämnen

som andra skulle valt i första hand,
men i mitt liv är du den förste vännen

på gott och ont i alla sammanhang.
Förr höjdes intet ögonbryn när någon

förkunnade sin trohet emot Plikten –
men nu är det nog närmast en skandal.

De gamla skälen är jag främmande
inför. Förstås! Hur kunde det va' annor-

lunda? Men ändå: I mitt liv är du den förste!
Det finns nog andra skäl det kunde

va' värt att undersöka om man kan.
Jag vet ju bara att vi går här hand i hand,

dag efter dag i detta öde land.

II

Till berörda parter

Så är det dessa som man måste hylla,
förstås, de stackare som står en nära.

En välvilja förutan villkorskrav
på mig vartän jag går i världen.

I mail, i brev, i telefon och mun
mot mun i mörka, ljusa tidender.

Det är ett ode som jag måste skriva.
(Det ger sig självt som följd utav det första.)

Nu har det aldrig varit lätt för mig
att finna ord för dessa närmaste.

Alltför ofta har jag föredragit andra
ämnen av en mer utslätad art.

Okej, nu kommer det som måste följa:
Jag älskar och jag tackar er för allt!

III

Till Färgerna

Min dotter frågade mig just igår
om vilken färg jag tycker är den bästa.

Jag har ju alltid sagt att det är grönt
men nu så blev jag ytterst tveksam.

På vilka grunder låter man en färg
få första rang bland alla andra färger?

Nu har jag tänkt och här har ni min lista:
Grönt först (som tidigare) för sitt liv,

blått sen, för vätan och för havets vidd.
Röd kommer trea – det är eld och kött.

Gul kommer fyra: Smör- och solskensfärg.
Brunt sen: För jorden och för trädens stammar.

De andra färgerna får dela plats,
jag kan ju inte nämna allihopa.

7/6 2008, roman:

/---/

En spets kom rakt emot oss och hotade att genomborra våra kroppar, men vi rusade åt sidan och klarade oss med en hårsån. Om vi bara kunde ta oss fram till port B där Claus och "Nato" väntade så skulle vi få lite andrum. Men det gällde att hela tiden vara på sin vakt, inte bara mot spetsarna, utan även mot de spridda kulor som Nagriderna skickade iväg planlöst, men ihärdigt, i hopp om att de skulle träffa något levande.

/---/

7/6 2008, drama:

Sparbanken

Roller: Handläggaren, privatkunden

Scenen: Sen eftermiddag på Sparbanken. Handläggarens kontor. Privatkunden har just kommit in och har satt sig ned i besökstolen framför handläggarens skrivbord. Det är tyst – de tar båda sats inför det som komma skall.

Handläggaren: Ja, det ser inte så lovande ut det här. Det måste jag säga direkt. Jag har gått igenom dina handlingar och jag har även begrundat dina egna förslag som du mailade till mig i – få se nu (bläddrar i sina papper) tisdags.

Privatkunden: Jag kunde väl tro det. Men jag har verkligen försökt tänka ut en lösning den här gången och ni måste väl ha något slags handlingsutrymme?

Handläggaren: Njæ, handlingsutrymme är nog för mycket sagt. Men vi försöker ju se till kundens bästa samtidigt som vi följer regelverket. Det kommer vi inte ifrån.

/---/

8/6 2008, drama:

I vår tid

Roller: Den skadade tranan, räven

Scenen: Under den ungerska syrénen.

Räven: Jaha du. Nu är det inte mycket att be för. Nu närmar sig slutet för dig, trana. Ser du mina gnistrande tänder?

Den skadade tranan: I höga, höga skyar! Där uppe vid hjärtat av vindarnas gud där vi höll oss varma trots iskylan – där var vi evigt på väg mot söder och norr. Där fanns det inte någon tid. Det var en evig början utan slut.

Räven: Jag har inte bråttom. Det är en vacker kväll och syrénen här ovanför oss är så underlig till sin karaktär. Vi kan sitta ned en stund och utbyta en och annan tanke.

Den skadade tranan: Sen kom det en grå och hotande molnbank som vi flög emot. Det var många som inte kom ut på andra sidan. Men sedan började allt om på nytt. Daggen föll på myrarna, äggen kläcktes och allt var lugnt. Solen gick ned en liten stund – så allt fick vila ut. Sen kom vindarna tillbaka med ekot av det varma hjärtat. Det hjärtat som alla tranor alltid har älskat.

Räven: /---/

8/6 2008, roman:

/---/

Bristen på mat började bli besvärande. Jag som var van att få äta mig mätt led kanske värre än de andra. De hade varit med om liknande situationer förut. Den bruna, varma färgen på tegelväggen började flimra och fick ådringar av rött. Luften tycktes dallra framför ögonen trots att det var en kylig morgon.

/---/

8/6 2008, diktsamling:

Med mattor under armen...

*

Glas och hinkar följas åt
i den glada dansen,
hör på våran trista låt
när vi far till Skansen.

*

Varför skiner ingen sol
när vi går och plaskar?
Kanske tar vi en fiol
om det bara slaskar.

*

Knoll och Tott har före gått
ut att plocka mossa.
Mor har aldrig riktigt fått
sitta ned och blossa.

9/6 2008, drama:

Våld mot tjänsteman

Roller: en våldsverkare, en tjänsteman

Scenen: En tjänsteman möter en våldsverkare på gatan. Våldsverkaren går fram och klipper till allt vad han orkar. Aj, aj. Det gör ont på tjänstemannen.

Tjänstemannen: Vad fan gör du? Är du inte riktigt klok?!

Våldsverkaren: Det är när allt kommer omkring inskrivet i min natur att bruka våld. Här kommer jag helt i akt och mening att klippa till dig och så frågar du om jag är riktigt klok. Det hade väl varit mer galet om jag inte hade gjort det?

Tjänstemannen: Va? Nu förstår jag ingenting.

/---/

9/6 2008, roman:

/---/

Det fanns en bastion i staden som alla turister ville se. Det kanske inte var så ofta någon kom dit just bara för bastionen, men när de ändå var där ville de gärna se den innan de reste vidare.

/---/

9/6 2008, diktsamling:

Bastioner, bastioner...

1.

Vid kanalen ligger bastionen,
bredvid busstationen.
Den väcker känslor – bastionen,
men inte busstationen.

2.

I bastionen finns det flera gluggar
genom vilka man kan kika.
Turister går där jämt och tuggar –
de är där för de är rika.

3.

I bastionens skugga kan man vila.
Till bastionen går det bra att bila.
Det vet ju var och en som är turist,
det är då verkligen sant och visst.

10/6 2008, drama:

Tillfälle och anmälning

Roller: Företrädaren, Bisittaren, Experten

Scenen: En datorsal. Företrädaren och Bisittaren är dödströtta. Experten är pigg och nyter.

Företrädaren: Ja, vi har alltså några frågor här. Det är det här med webbplattformar till våra kurser.

Experten: Mm, vi kan väl se här hur det ser ut. (börjar logga in sig på datorn)

Företrädaren: Först det här med registrering. Alltså hur funkar det nu igen?

Experten: Alla gör olika.

Bisittaren: Finns det inte *ett* system?

Experten: Nej, alla gör olika. Tyvärr.

Företrädaren: Hur kan det vara så? Varje år är det samma sak. Det tar flera dagar att få studenterna registrerade. Och då tröttnar man. Vi lärare kan ju inte kunna alla koder som behövs. Man blir ju livrädd varenda gång man ska skicka in något till sekreterarna: Man vet att något är fel eller så fattas det någon kod.

Experten: Det skulle gå att lösa om...

Bisittaren: Men hallå alltså! Är det inte så här: Att om man skickade allt rätt hit och dit så skulle sekreterarna kunna kolla det och sen registrera alla studenter vartefter?

Experten: Ja, så skulle man kunna göra.

/---/

10/6 2008, roman:

/---/

Det gnager lite grann i själen. Ja, det gör faktiskt det. Nu igen. Vad är det nu då? Jo, en liten förflugen ysterhet gick i dagen och vips, så var det färdigt igen. En ny plikt att uppfylla. Allt blir aska som jag närmar mig med min glödande sida. Bäst att bara expediera.

/---/

10/6 2008, diktsamling:

1.

När vi kommer nära bastionen,
då så smäller stora bomben.

2.

Inte för att vi har något hat till
stora bastionen som finns hos oss.

3.

Elva gånger elva svär vi
att det ska vid bastionen hända.

11/6 2008, drama:

Vad ska man tro?

Roller: Det som kunde vara ett hysteriskt fruntimmer, jag

Scenen: Utanför kyrkan. juni och skolavslutning.

Det som kunde vara ett hysteriskt fruntimmer: Har du hört att det var en vagn som välte här ute på vägen?

Jag: Nej, vadå?

Det som kunde vara ett hysteriskt fruntimmer: Jag såg att en vagn lossnade och det bara small till!

/---/

11/6 2008, roman:

/---/

När de vetenskapliga experimenten var genomförda gick de ut i mörkret och försökte finna varandra. Hon hade inte någon tanke på att försöka få till ett förhållande och han var så trött som han aldrig varit förut.

/---/

11/6 2008, diktsamling:

Madrigal

1.

Nu, sent om natten
väcks tanken på en tidig sång.

Igår var allt sig likt och ingen
slöt sig till vår linje.

2.

En sång som söker upp det mest
förförande i sommaren.

Ett ljud, nej många ljud som bär
ett riktigt känsloliv.

3.

Bind upp ett fång av allt som lever,
det kan du göra nu.

Med flera sånger i din glada strupe
förkunnas hur det går till slut.

12/6 2008, drama:

Bergslagsgubben i blyxtbelysning

Roller: Bergslagsgubben

Scenen: Utanför Konsum i Norberg. Det är tidig morgon på sommaren. Bergslagsgubben är uppe och ordnar med kundvagnarna.

Bergslagsgubben: Det är väl fan i helvete att kärringarna inte kan ställa tillbaka vagnjävlnarna. I Norberg.

/---/

12/6 2008, roman:

/---/

Vad som simmar hit från Östersjön bryr jag mig inte om, sade Daniel syrligt.

/---/

12/6 2008, diktsamling:

I betraktarens öga

*

Det vore intressant att vara i betraktarens öga.

*

Det kunde tänkas att det ligger och skvalpar i betraktarens öga – något viktigt.

*

Det var inte utan att han ville gå fram och torka en tår i betraktarens öga.

13/6 2008, drama:

/---/

M: Den föreställningen var underbar!

N: Nmm.

B: Ja!

M: Ni har så bra teater i Sverige. Skådespelarutbildningen är så fantastisk. Jämför med USA...

/---/

13/6 2008, roman:

/---/

Det är så grönt hos oss just nu. Det är svårt att riktigt ”ta in” det. Vartenda hus, varenda byggnad har blivit inbäddad. Ja, det man kan säga är att det är svårt att ta in.

/---/

13/6 2008, diktsamling:

Asfalt

1.

Inte klar, men lagd.

Tallarna med sina orangea
kroppar. Vilken kontrast
mellan dessa och den nya,
anlagda väg där ingen
åker.

2.

Fetgårdarna. Gamla och
anrika. De har fått sina
hästhagars staket som
ett syndastraff.

3.

Jag har gjort nödvändigheten
till en dygd. Att inte läsa
mer än nödvändigt. Läst
och icke-läst.

14/6 2008, drama:

Med bigarråer i bersån

Roller: Teresa och Lars (mor och far), Jonatan och Sonja (grannarna), Elsa (5 år) och Liv (3 år) (grannbarnen)

Scenen: En tät berså av syrén. Trädgårdsmöbler som står sammanträngda. Ett bord, en enorm skål med bigarråer. I stolarna tätt runt bordet sitter Teresa, Lars, Jonatan, Sonja och de två grannbarnen Elsa och Liv.

Lars: Och då sa han ”noslängds avstånd”. Det var väl ändå en ganska malplacerad formulering? Tycker ni inte det?

Jonatan: ”Noslängds avstånd” – vad betyder det egentligen? Jag förstår inte själva uttrycket och dessutom kan jag inte förstå vad det hade med historien att göra? Förlåt om jag är dum.

Lars: Nej, jag tycker som du. Det är fel på något sätt. Men det var så han sa, det hörde jag tydligt.

Elsa och Liv (i kör skanderande): Noslängds avstånd, noslängds avstånd, mosmängds avstånd, noslängds avund, nos...

Sonja: Tyst ungar! Vad tar det åt er. Ät bigarråer och håll tyst när de vuxna talar.

(barnen tystnar tvärt och förser sig ur skålen. De äter metodiskt av bigarråerna under allvarlig och tankfull tystnad.)

Teresa: Nej, nu talar vi om något annat.

/---/

14/6 2008, diktsamling:

Nornorna spinner sina språktrådar
i sommarnattens mörker. De flyter
ut över landskapet och bildar ett
märkligt mönster.

*

Taaalorgaaanen. Taaa faaast. Taaa
taaag. Taaalaaa.

*

Vid muren var det stopp. Där tog
det definitivt slut och vi blev
stående i beråd.

14/6 2008, roman:

/---/

Det droppar från taken idag. Regnet har inte upphört och världen känns genomdränkt. Den inre torkan står i bjärt kontrast mot landskapets rotblöta. Varför vill inte de stora tankarna komma? Hur ska jag lösa mina uppgifter utan de stora tankarna? Jag förmår bara ställa frågor nuförtiden. Mina uppgifter som växer och växer. De kastar sina skuggor milsvitt omkring.

/---/

15/6 2008, drama:

Fernissa

Roller: En Dam, En Kusin till damen, en läkare

Scenen: Ett borgerligt hem i 1800-talsstil. En Dam och hennes kusin sitter och konverserar vid ett tebord.

En Dam: Ja, ja, men det förstår jag så väl, kära du.

En kusin: Men du måste väl ändå medge att det upprör dig en smula?

En Dam: Nej, sanningen att säga så hade jag inte förväntat mig något annat från en så suspekt och av alla avskydd person. Han har inte haft mitt förtroende på mycket länge.

(Det knackar på dörren. De båda kvinnorna ser förvånat på varandra och Damen reser sig upp för att gå och öppna dörren. Hon stannar dock till några ögonblick med ryggen mot publiken. Sedan går hon resolut fram till dörren och öppnar. In kommer en man, Läkaren. Han hälsar artigt på de båda genom att lyfta på sin stora höga hatt som han sedan behåller i handen. Det blir tyst.)

/---/

15/6 2008, roman:

/---/

Ta bladet från munnen, sa Caroline och skrattade till. Vad menar du? Svarade han och såg uppriktigt förbryllad ut. Jo, det skulle vara dags nu att du "sjunger ut" och blottar dina innersta föreställningar, fortsatte Caroline i förklarande ton, nästan som till ett barn.

/---/

15/6 2008, diktsamling:

Transporter

1.

Utca.

2.

Apostlahäst.

3.

Logistics.

16/6 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Nog är det bekymmersamt nästa jämt. Ja, jävlar i Norberg. Det kommer nya små förtretligheter hela tiden så att man nästan glömmer hur det glöder i det vackraste landskapet. Sommaren är här...

/---/

16/6 2008, roman:

/---/

En av trumpeterna hade tystnat för gott. Det var sorgligt, men ingenting att göra åt. Kanske skulle orkestern omorganisera efter semestrarna och då kunde man tänka sig att det skulle bli en nytändning. Men nu kändes det tungt. Den sista spelningen hade faktiskt varit en katastrof och ingenting tydde på att det skulle bli bättre i kväll.

/---/

16/6 2008, diktsamling:

Ge hals!

Roller: Beate (dansk aktivist för den gröna rörelsen), Henry (fransman med anarkistiska "böjelser"), Tone (djupekolog från Västerbotten), ett antal bybor som förhåller sig skeptiska.

Scenen: En sommarkväll i byn. Vid festplatsen ordnas det för midsommarfirande och några bybor klär midsommarstången. Vid ett campingbord till höger sitter Beate, Henry och Tone.

/---/

17/6 2008, kommentar:

Igår var jag tydligen helt förvirrad. Diktsamlingen ”Ge hals!” är ju upptakten till ett drama!
Jag har tankarna på fel ställe.

17/6 2008, drama:

Brister

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Jonas och Mikael sitter och fikar på ett kafé. De är mitt inne i en ganska hetsig diskussion om något.

Jonas: Det fattar väl du att det inte går att göra så. Det är för det första olagligt och för det andra fungerar inte systemet på det sättet. När man har registrerat sig med personnummer och sånt kan ju vem som helst identifiera en. Det går bara inte!

Mikael: Man kan väl få drömma! Om ingen skulle fantisera – det borde väl du veta – så skulle det inte bli några nya initiativ här i världen.

Jonas: Ja men dina idéer är fulla av brister. Så har det varit jämt. Fan, vi har ju känt varandra i trettio år och det har alltid varit samma sak. Du hittar på omöjliga grejer som du ältar och ältar tills någon ryter i och förklarar för dig att det är omöjligt. Det är inte någon kritik mot fantasi och tankeflykt: Det är snarare ett slags renhållningsarbete. Världen är inte betjänt av en massa misslyckat idégoods som skvalpar omkring och förvirrar...

Mikael: Nu tycker jag att du är lite väl hård. Ta Alfred Nobel. Han...

Jonas: Ja!! Ta Alfred Nobel, det är ju ett bra exempel på motsatsen till dig. Han försökte ju genomföra en genialisk idé och lyckades själv upptäcka bristerna och göra sig fri från dem. Du märker ju aldrig att det brister eftersom du bara biter dig fast vid din idé och försvarar den mot all förnuftig kritik.

/---/

17/6 2008, roman:

/---/

Den blå ångan. Nu gällde det att tänka sig för riktigt noga. Vem skulle våga gå den blå ångan till mötes? Den lilla trötta gruppen av rymlingar hade behövt vila och äta men istället kom utmaningarna allt tätare och gav färre och färre stunder för eftertanke. Om det fortsatte på det här viset skulle de snart vara fast igen och allt hopp vara ute.

/---/

17/6 2008, diktsamling:

Tre dikter om te

När jag var barn fick jag aldrig te,
det var en kaffefamlij.

När jag blev ung samlade jag teburkar
i pyramider på spiselhällen.

Nu dricker jag bara te och aldrig
kaffe.

*

Hos mina kusiner i Kalmar fick man te
till frukosten. Med mjölk och socker.
Det var sommar och allt annat var
också nytt.

*

När jag mäter upp te så
tar jag det direkt i handen.

Jag vet hur mycket det ska
vara. Till en kopp och till en

kanna.

18/6 2008, drama:

Calling mister Brock

Roller: Adam och Sonny

Scenen: I järnvägskaféet på stationen i Augsburg.

Adam: Låt mig berätta nu. Utan att avbryta!

Sonny: Jaaa! Jag är ju alldeles tyst! (gapskrattar)

Adam: Hur som helst: Så här gick det till – det vet alla.

/---/

18/6 2008, roman:

/---/

Betydelsen av ett gott humör kan inte överskattas. Det är något jag blir varse gång på gång.
Men själv har jag det inte.

/---/

18/6 2008, diktsamling:

1.

Vi reser söderut. Med enkel
biljett mot en samtid (som
också är vår) och en dåtid
som känns så främmande.

2.

I nattkupén tog jag fram
*Det romerska rikets nedgång
och fall.* Del ett.

Jag läste hälften av del
ett i Spanien för två år
sedan. In genom ena ögat
och ut genom det andra.

3.

På väg till Dalmatien.
Därifrån kom Diocletianus
och dit återvände han
efter sin tronavträdelse.
Han anlade ett palats
och ett källand där.
Utanför Split. Det är
dit vi ska – och ändå
inte alls.

19/6 2008, drama:

Tre tjocka karlar

Roller: Resenär från England (RFE), Hotellvärd i Ungern (HIU), Enkätman i Györ (Ungern)
EIG

Scenen: Tre simultana universa. Alla hör varandra. På scenen en rönnsamak och en misstänkt magnolia.

RFE: Anyone listening?

HIU: Yes. Hello mister. We can hear you.

EIG: Nu ska jag säga er en sak. Jag är en i grunden *tyst* man. Jag är ganska tjock. Men inte på det amerikanska sättet. Jag har av omständigheterna tvingats till att bli ”enkätman”. Jag står ut. Det gör jag visst. Men jag förundrar mig ibland över att sysslorna ibland fördelas så fel, här i världen.

/---/

19/6 2008, roman:

/---/

Kontroll. Egentligen.

/---/

19/6 2008, diktsamling:

Första kvarten

1.

Portugal försätter sig
genast i tragediläge:
2 – 0 till Tyskland. Det
är inte någon tillfällighet.

2.

Förnedringens andra
stadium är 2 – 1- målet:
Portugal ger Tyskland
rätt.

3.

Sportsligt eller etniskt? I
fados härskar tragedin. Så
också i fotbollens värld.
Oändligt trist är det att
se. 3 – 2 är en ytterligare
gåva. Nationer emellan.

20/6 2008, drama:

Stinsen har hatt

Roller: 14 ungerska järnvägstjänstemän (några med hatt), 3 paket cigaretter, en halvtimme, fem turister.

Scenen: Det är eftermiddag i den stora lilla staden i Ungern. Det är trettio grader varmt.

/---/

20/6 2008, roman:

/---/

Det går inte att undvika språket. Jag måste läsa på alla skyltar. ”Etterem” – vad betyder det? Bara som *ett* exempel alltså. Men det blir vilsamt när man sitter på tåget för då är det mest ordlös och obegriplig grönska som väller förbi. Och det går långsamt i Ungern.

20/6 2008, diktsamling:

1.
Man skulle ju vilja
att en konduktör
kom förbi.

2.
Man skulle vilja
vara framme i
Zagreb. Det vore
skönt.

3.
Nu ser jag dottern
i tågfönstret. Hon
slumrar och väntar
på Dalmatien.

21/6 2008, drama:

Diocletianus-gubben anländer till Split

Roller: Diocletianus-gubben och hans följe.

Scenen: En couchettekupé. 06.15 en morgon i mitten av juni. Solen är uppe och tåget är på väg ner mot Split. Diocletianus-gubben har just vaknat. Resten av följet sover lugnt.

Diocletianus-gubben: (ligger och pratar för sig själv): Ögoninflammation. (han gnuggar sig omsorgsfullt i ögonen) Det var länge sedan. Jag undrar vad som håller på att hända med min syn? (han torkar av sig varet på papperslakanet i slafen). Så här är alltså Dalmatien nuförtiden: Ögoninflammation och järnskenor. Det är en annan rytm än bärstolens. Är det någon ute och arbetar på planteringarna? Får.

En tjänsteman: (öppnar dörren och ryter) Dsztravu!

Diocletianus-gubben: Helvetes jävlar också! I Split – I Spelano.

/---/

21/6 2008, roman:

/---/

(kapitel tre)

Telefonledningar som sträcker sig på ett liksom hisnande sätt över dalgången och klättrar vidare med sina stolpiga ben över höjderna. De försvinner över krönen åt olika håll. Det ligger ett moln och ruvar över den här dagen. Pyrenéerna är inte mitt hem och jag kan inte riktigt tro att jag någonsin kommer att känna mig hemma här. Men de moln som är mentala och betingade av våra instängda gräl känner jag alltför väl igen. De hör hemma överallt – och ingenstans. Men de gör mig alltid lika melankolisk och om jag inte aktar mig övergår de i en molande ångest.

/---/

21/6 2008, diktsamling:

Att vara ryss

1.

Att vara arg.

2.

Att vara galen.

3.

Att ångra sig.

22/6 2008, drama:

Grgur Ninski och Diocletianus-gubben i Györ

Roller: Diocletianus-gubben, Grgur Ninski, en förbipasserande man med civil hatt.

Scenen: Tidig morgon utanför McDonalds restaurang i Györ. Diocletianus-gubben och Grgur Ninski sitter på en bänk och väntar på att staden skall vakna.

Diocletianus-gubben: Nu har vi väntat nog. Jag kräver att det ska gå fortare. Allting på mitt sätt.

Grgur Ninski: Varligt, min käre hedniska vän! Tids nog kommer världens ögon att öppnas och livet återvänder. Det blir så även här i denna gränstrakt till barbariet.

Diocletianus-gubben: Fan också. Barbarer har jag fått nog av. Nu vill jag bara hem. Hem till Dalmatia...

Grgur Ninski: Jo. Nog är det en känsla som vi måste erkänna inför vår herre. Hemlängtan. Det kanske inte är den största av synder? Men se! Där kommer äntligen någon. Hallå min herre! Tänker ni öppna dörrarna till detta etablissemang nu äntligen?

En förbipasserande man med civil hatt: Nej, tyvärr. Jag är brevbärare här i staden. Men idag börjar min semester. Nu ska jag njuta av livet i min egen stad. Detta är min första promenad i civil hatt, så att säga. Mig bekymrar det inte om något är öppet eller stängt. Men jag antar att herrarna är långväga resenärer?

Diocletianus: "Röviditalok", säger jag bara! Det finns ingen hut längre.

/---/

22/6 2008, roman:

/---/

Uj, vad det var varmt i hamnen! Hans och Ylva flämtade svårt där de kämpade sig fram, kånkande på paketerna. Hans tänkte att det här måste bli sista gången som de ställde upp på en liknande transport. Det är ju olagligt dessutom, tänkte han. Att ha en segelbåt av en viss storlek och med en viss standard – visst fine – men inte till priset av de här solkiga affärerna och detta eviga släpande på kollin genom hela Europa. Vad Ylva tyckte visste han inte så noga. De hade nästan slutat prata med varandra om djupare ting den senaste tiden. Det fanns liksom inget lugn. Någon semester var det verkligen inte tal om och han förbannade den dagen då de föll för det här företaget.

/---/

22/6 2008, diktsamling:

Trogir

1.

Fruktmarknadsskugga. Sjögrens
alter ego: La, la, la.

2.

Zambrotta brottas. 0 – 0.

3.

Det händer ingenting.
I förlängningen. Ingenting och
så straffsparkar.

4.

Idag: Limestone? Klippor i
adriatiska havet. Det är o-

begripligt att kejsaren klafsade
runt på samma stenar. (Vi begravde
våra pistachnötskal i en skreva
bakom ett spindelnät.)

23/6 2008, drama:

Notates – monolog

Roller: Diocletianus-gubben

Scenen: Adriatisk badstrand. En ö med båttrafik, hotell, bilar, skottrar etc. (parasoll och palmer)

Diocletianus-gubben: Välan legionärer! (gubben sitter på en filt i skuggan av någon slags palm. På andra sidan palmen brusar trafiken. Framför gubben finns en strand med fint grus och massor av barnfamiljer.) Nej, visst ja! Jag är ju abdikerad. Alldeles fullständigt abdikerad. Om jag ändå hade haft en anteckningsbok. Att just det ska vara så svårt! Om de olika sakerna som kommer till en kunde fästas på papper skulle allt få mera kött och ben. Ord och kött hör ihop, det har jag bestämt för mig. Uj, vad jag är tjock vorden. Låt se: Hur är det med de andra samtida gubbarna? Hur tjocka är de egentligen? Där till exempel (gubben spanar) har vi ett riktigt exemplar! Buken väller fram ovanför badbyxorna. Tjockare än mig. Åh, tjockare än *jag* heter det. Om det kunde komma en vind och en stor skugga över Dalmatien. En jättestor skugga som bara stannade en minut och lät alla tänka över sina synder. En rund mage. En riktigt rund mage... Eller så kunde man fotografera. Kan man fotografera *till* någon? Här är sig inte riktigt likt. Jag saknar Grgur. Han var en god reskamrat. Vi kunde ha etablerat oss som kålodlare. Nå, hur som helst: Imorgon Spelano.
/---/

23/6 2008, roman:

/---/

Vilken överdriven hets och stress som råder i det här landet! Kan inte någon sätta stopp för det? När jag och Laudika kom ned till stranden hade vi inte många minuter på oss. Vi apterade och det smälde. Jävlars vad det smälde! Pang! Pang! Oj, nu tror jag minsann att vi måste skärpa till oss.

Jag borde för en gångs skull börja från början och berätta kronologiskt hur det egentligen gick till. En gång i tiden fanns det en Lars i Smedsbo. Han hade inte tänkt så mycket över vad hans skulle göra av sitt liv. När han var arton år fyllda hade ännu inget /---/

23/6 2008, diktsamling:

Dagen före Split

1.

Hur kom kroaterna in i bilden? Det vill jag veta genast i morgon.

Vad finns det för koppling mellan Grgur Ninski och Diocletianus?

2.

Idag badade vi och brände oss i solen. Allt var varmt och förut-

sägbart in i minsta detalj. Då kom en alldeles ny fjäril förbi. Den såg

ut som ett enda falsarium. Hela fjärilen.

3.

Fanns det datjor i Jugoslavien? Jag tror jag har sett ett par stycken

de senaste dagarna. Hundar som skäller, blommor som väller ut

över alla bredder. Och underbara staket av stål. Men de gröna bön-

skidorna lägger sig som ett lock över allt. Vegetariskt skräp.

24/6 2008, drama:

Stumt marmorhuvud

Roller: Inte någon roll egentligen

Scenen: Det enda man ser är en stenvägg med ett uthugget marmorhuvud. Bulliga kinder och hopknipen mun. Lockigt hår.

(Ett huvud som aldrig varit människa men som ser ut som en. En väldigt levande bild av en människa. Men utan liv – då, nu och alltid.)

24/6 2008, roman:

Med slutna ögon genom Europa

Kapitel ett

Det var en varm dag. Solen stod högt på en molnfri himmel och så hade det varit många dagar. E. tänkte att solen ser man aldrig på de här breddgraderna. Det är så ljust att man hela dagen måste fästa blicken vid markens mest skuggiga partier. Den runda ljusutslungaren är en abstrakt entitet som angriper från alla håll men ändå är osynlig. Man kan inte höra ljuset heller, tänkte E. vidare och vred kapsylen av ännu en vattenflaska.

/---/

24/6 2008, diktsamling:

Det löper trådar kors och tvärs

1.

Hur ser sammanhanget ut? Hur får man syn på det med egna ögon?
När dotterns öra värker här – i verkligheten – så tiger sten och ben
i kryptor och kastell. När jag tillåter samma sten och ben att tala,
så krymper jag ihop till en som bara är ett nummer i en anonym
enkät om klassförhållanden i våra dagars EU-värld. Med mina euro
köper jag på oigenomskinlig väg en frihet till att vara blind. För samman-
hanget som var lika svårt att tyda för den som levde länge sen.

2.

Om bara värken kunde släppa! Om det i någon mån kunde bli bra
att leva i en värld som badar i blod och sol som växlar hit och dit.
Jag skiter i hur kapitälén skulle fästas vid respektive kall kolonn.
Det är ju hopplöst att få trådarna att löpa i rak och ordnad ordning
häromkring. Jag vill ju bara ha en känsla av att det lönar sig att be.

3.

Så var det detta med vår kejsares palats: Det var nu något som vi såg
och lämnade för blåa vatten – vågor och en svettig hemfärd. Ej kan
jag säga att det var en vänlig uppsyn han visade på bilderna av guld
och sten. Den kejsaren skulle nog ingen velat möta som lever här
idag på denna plats. Men kanske ändå, är det samma sortens människor
som vandrar runt och krockar med varann i våran tid?

Nej, nu kvider hon igen och det är det som räknas. Jag slutar nu. Vi ses
och hörs i morgon dag.

25/6 2008, drama:

Persikopåsen

Roller: En dam som väger upp frukt och grönsaker, en kund, en betraktare

Scenen: Marknad för frukt och grönsaker. En dam väger upp åt en kund som plockar åt sig.

En betraktare: Nu ser jag hur hon tar persikorna och blandar med aprikoser. Och så väger hon alltihop. Man kan undra om det är samma kilopris? Ekonomin är ogenomskinlig och man har gjort en dygd av språkförbistringen. Se där! Damen som handlar förstår ingenting. Men än så länge har hon tillräckligt med pengar för att slippa engagera sig.

/---/

25/6 2008, roman:

/---/

Italien är inte långt borta och ändå förefaller det så fjärran. Bara den som har en båt kan överväga att ta sig dit. I morse kom jag ut sent i hettan. Fisken ruttnade redan innan fiskhandlarna hade hunnit städa bort de sista högarna av småfisk. Det är nog dags att byta miljö.

/---/

25/6 2008, diktsamling:

I kryptan

1.

Här finns en annan sorts hetta i kylan under de tjocka murarna.
Klaustrofobin griper efter mig med sina långa armar.

2.

När jag står mitt i rotundan hör jag min egen röst inne i huvudet.
Att tala med sig själv så att alla kan höra fast ingen är där.

3.

Efter allt tittande uppåt och allt krampaktigt beundrande av olika verk.
Vad är det som finns under? Vilka ytterligare sevärdheter är för alltid
begravda där?

26/6 2008, drama:

Den moderne fadren

Roller: Kjell (äldste sonen), Ivar (näst äldste sonen), Karin (dottern), Modren, Fadren

Scenen: Hotellrummet i ett medelhavsland. As the mediterranean sea was once upon a time

Modren: Nu sitter du med benen i kors igen, älskling!

Fadren: Ja, ja. Så nu är det bättre. Tack för varningen. Ska vi spela yatzi?

Kjell: Ja.

Ivar. Vad? Vadå yatzi?

Kjell: Det vet du väl vad det är? Yatzi.

Ivar: Ja,ja. Det vet jag vad det är.

Fadren: Men det här är ”maxi-yatzi”. Med sex tärningar.

Modren: Ja, det är kul.

Karin: Vadå? Jag vill vara med!

Modren: ja, det får du så klart.

Karin: Bra.

(Karin släpper en sten i bordet så att det hörs en skarp smäll)

Fadren: Nej! Låt bli det där!

Modren: Så, så. Det var väl inte så farligt.

Fadren: Jag blir bara lite galen av det där ljudet.

Karin (släpper en sten i bordet igen): Det är roligt!

Fadren: Sluta är du snäll!

(Kjell och Ivar släpper varsin sten samtidigt. Det blir en väldig smäll.)

Fadren: Hut! Skärp er. Jag tål inte de där ljudet.

Modren: Vadå? Det är väl inte så farligt...

/---/

26/6 2008, roman:

/---/

Finska pinnar hade inte funnits i utbudet på länge. Men nationaldagsfirandet och den allmänna stämningen kring ödesfrågorna gjorde att konditorerna började baka finska pinnar med en febril iver. Det var inte helt lätt för en utlänning att förstå.

/---/

26/6 2008, diktsamling:

Okrug

1.

Efter tre simtag kom
oljan. Vad ska man göra? I

en sådan situation? Kan det vara så
att oljan är en sak man får räkna med

och inte hetsa upp sig över? Skräp, gräs,
tång och annat kan man väl stå ut med. Men

olja?

2.

Vems hav är det adriatiska? Vem har rätt
att smutsa ned det? Är det turisterna som betalar

eller Ortsbefolkningen som säljer stället?

3.

Jag har ingen lust att slita tvisten. Jag är bara ett
flarn. Det är inte sällan som jag tänker om andra:

Där har vi ett "flarn"! Några år vid sidan av det ur-
åldriga. Stenmurar som inte vill veta av någon kon-
kurrens. Jag tror att Diocletianus hade känt sig förvirrad.

Tur att han dog abdikerad (om han nu gjorde det.)

27/6 2008, drama:

Skrik ur graven

Roller: En man ligger i en kista och skriker ut sina repliker rakt upp i luften.

Scenen: En huggen stenkista. Publiken sitter högt och ser ner på mannen som ligger där.

Mannen i graven: (ligger tyst ett ögonblick, öppnar sedan munnen och skriker ut replikerna stötvis) Lämna mig i fred! Ni bankar på mitt huvud! Sluta! Jag kunde inte rå för det alls har jag ju sagt. Hör ni inte vad jag säger! Aj, sluta! Det var morgon! Ja, eller kväll! Vad spelar det för roll nu?! Kan ni låta mig vara i fred? När blir man ensam? När blir det ro? I graven brukar de säga.

/---/

27/6 2008, roman:

/---/

En liten aning om hur det kan gå när man inte ser sig för. Ett litet hum om det. En liten strimma ljus i ett stort mörker.

/---/

27/6 2008, diktsamling:

Recycling Sisyfos

1.

I hettan. Som ett lock över en
väldig soptunna: Där går han
och söker pliktskyldigast.

2.

Kulmage. Brunbränd med en
cigg i ena mungipan. En dov
stank av jäsande sopor.

3.

Det börjar om varje dag. Sisyfos
tränar aldrig. Det krävs ingen
övning längre.

28/6 2008, drama:

Hemkomsten (efter Zilliacus)

I bakgrunden Jasons konungaborg i Berg; på den öppna platsen framför huset bilar och cyklar. Vid grannhuset står en väktare. Kväll.

/---/

28/6 2008, roman:

/---/

I taxfreen var det aslånga köer. Det rann ormar av svenska och norska turister mellan hyllorna med Toblerone och Jameson.

/---/

28/6 2008, diktsamling:

Dikt och musik

1.

Hur det tjuiter,
vad kan det vara för ett ljud?

Nu kommer vi ut och kör igen!
Vi har inte några fel och brister.

Hur det tjuiter, hur det tjuiter.

Med en hammare så mjukt liggande
i handen och det finns ingen att låta

lida mer i hela vida världen.

Kan du se mig? Kan du se mig?

Ibland är det sjön och andra gånger
är det långa promenader i grönskan.

Kan du se mig? Kan du? Se mig?

(Cripple and the Starfish)

2.

Kling, klang, klong...

Kling, klang, klong...

Bränn ut det gamla såret, ut...
När det brinner så ser du...
Hur och varför allt ska vara...

Kom igen en gång till bara...
En gång till bara...

Kling, klang, klong...

(Black Sabbath)

/---/

3.

Sväng ut! Sväng ut din lilla söta kropp.
Jag har inte någon tur idag!

Sväng, sväng, sväng. Sväng dig hit
och dit.

Brukar du dansa? Glöm det och börja
svänga hit och dit. Hit och dit. Hurra!

Kan det vara möjligt att det kan gå?

(Gut Bucket Blues)

29/6 2008, drama:

Lektion

Roller: Bergslagsgubben, sonen

Scenen: Utanför Elsa Anderssons konditori i Norberg. En novembermorgon.

Bergslagsgubben: Nu fan. Ta den här spaden och hjälp för fan till! Det ska sandas. I Norberg.

Sonen: Men sandbilen kommer ju snart. Om ett par timmar är det inte ett dugg halkigt här.

Bergslagsgubben: Men innan dess då? Hur fan tänker du? Jag har lärt mig läxan och det får du också göra: Det kommer tanter och andra stolpande här dygnet runt. Men det vet inte du, för du är aldrig uppe så här tidigt. Sanda nu för i helvete.

Sonen (tar motvilligt spaden): Vadå för tanter? Det är väl inga tanter ute så här tidigt? Dessutom är det söndag.

Bergslagsgubben: Ja! Då ska de ju för i helvete till kyrkan! Ös på grabbjävel.

Sonen (börjar ta sand på spaden och sprider den på trottoaren): Det är ju ingen som går i kyrkan längre.

Bergslagsgubben: Det vet väl inte du. Du går ju aldrig i kyrkan.

Sonen: Nej, just det. Och inte du heller.

29/6 2008, roman:

/---/

Då var det som om allt släppte och han kunde andas igen. Skatorna skrattade inne i buskaget framför honom och han fick lust att förena sig med dem i ett stort gapflabb. Hur hade han kunnat vara så dum hela tiden? Det kunde ju tänkas att Sofia inte skulle komma ut mer idag, men vad gjorde det? Det fanns andra människor att tala med. Han skulle gå sin väg och inte komma tillbaka förrän ikväll.

/---/

29/6 2008, diktsamling:

Trakter är begränsningar. I kroppen
sitter de och håller samman trakten.

*

Taggig är horisonten runt omkring. Den
vassa kanten på en konservburk som någon
öppnat för länge sedan.

*

Jag drömmer. Men bara innanför det begränsade
utrymmet. Min trakt.

30/6 2008, drama:

Häckning completed

Roller: Jag

Scenen: Uteplatsen under holken.

Jag: Han har häckat klart. Det är uppenbart. Tyst och dött i holken. Pappa talgoxe: mission completed. Själv häckar jag vidare sedan 15 långa år. En enda lång häckning. Nu driver dimman ut från skogen och det ser ut att bli en klar natt. I morse var det fullt av vingliga ungdomar längs vägen mot Svebo. En steglitsyngling studsade fram: Tjock kropp med tydliga färger och små klena vingar. Två tofsvipetjejer (eller killar) som envisades med att försöka hålla sig uppe i luften ett par meter med stor möda. Och så en liten gulsparv som puttrade fram som en moped.

30/6 2008, roman:

/---/

Frågan är om muskelfibrerna kan känna ett minne av hur de sträcks när man springer? Sitter det ett minne i själva vävnaderna? Det är över tre månader sedan sist och det märks. Regnet strilar och sakta kommer jag in i den riktiga lunken igen.

/---/

30/6 2008, diktsamling:

Hur ser ett ämne för en dikt ut?
Kan det vara så att man ska söka
efter ett? Vad kommer först – dikten
eller ämnet?

*

En liten grön och genomskinlig

fågel.

*

Ett förslag till tavla:

Med hjul på, som rullar omkring och visar
sig själv. Dygnet runt.